

БОРБА®

НИЕ
ОБВИНИЯВАМЕ
КОМУНИСТИЧЕСКАТА
ПАРТИЯ
И ЧЛЕНОВЕТЕ НА Ц.К.
ОТ 1944 ДО ДНЕСЪ
ЗА УБИЙСТВАТА
И ИЗДЕВАТЕЛСТВАТА
ВЪРХУ
БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

MAY 1990

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

BORBA®

Founder: Dr. Ivan Dochell

Editor: Dr. George Paprikoff

P.O.Box 46250 CHICAGO

Ill. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N.Y., 38R 11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Приложените материали за жертвите на комунизма са печатани въ "БОРБА" от 1971 до 1990 год. и представляват само една малка част от списъците намиращи се въ редакцията и съдържащи хиляди и хиляди имена на убити и изчезнали.

По понятни причини, възможно е някои данни да са неточни.

Умоляваме всички наши читатели да пращатъ сведения за комунистическия тероръ до:

"Borba"
P.O.Box 46250
Chicago, Ill. 60646, U.S.A.

ЖЕРГВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ПРОФ.Д-РЪ АЛЕКСАНДЪР СТАНИШЕВЪ

Ректоръ на Софийския Университетъ, свѣтовно известенъ ученъ,
хирургъ и общественикъ, пламененъ български патриотъ.

Убитъ отъ комунистите на 2 февруари 1944 година.

Българио, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твърто име само катъ мѣлѣха,
умираха безъ страхъ.

APRIL 1971

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

МИНИСТЪРЪ

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

МИНИСТЪРЪ

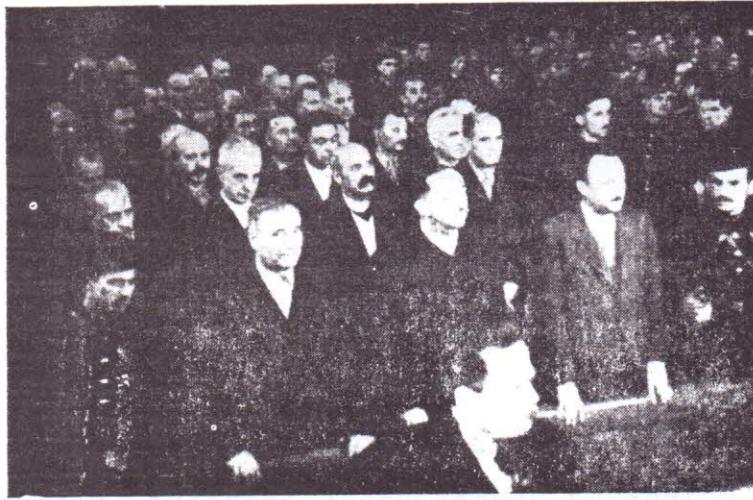
Димитър Кушевъ
убитъ на 2 II 1945

Христо Калфовъ
убитъ на 2 II 1945

Димитър Василевъ
убитъ на 2 II 1945

Българските Регенти, Министри и Народни представители
съ спокойствие и гордост слушат смъртната си присъда

Българио, за тебе те умръха,
една бъти достойна зарадъ тъхъ,
и тъ за тебъ достойни, майко, бъха!
И твойто име само катъ мълвъха,
умираха безъ страхъ.

APRIL 1972

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛЪКАРЬ

Проф.Д-ръ Раданъ Сарашовъ
Разстрелянъ на 5 VII 1968

МИНИСТЪРЪ

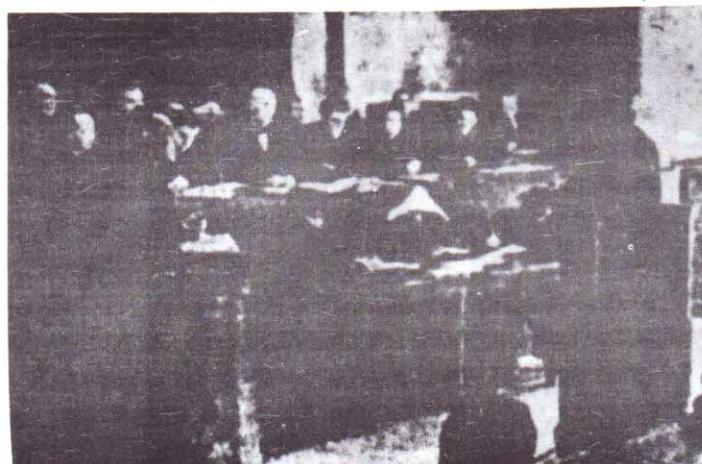

Генералъ Иванъ Вълковъ
умрълъ въ Българиа 1958
на 84 годишна възрастъ

ЦАРСКИ СЪВЕТНИКЪ

Георги Генчевъ
Разстрелянъ на 2 II 1945

Митрополитъ Николай
слуша смъртната си присъда
Разстрелянъ на 14 III 1945

Капитанъ Иванъ Гълъбовъ
окованъ въ вериги отива на разстрелъ
на 12 IX 1944 въ с. Новоселци

Българо, за тебе те умръха,
една бъти достойна зарадъ тъкъ,
и тъ за тебъ достойни, майко, бъха!
И твърдото има само катъ мълвъха,
умираха безъ страхъ.

SEPTEMBER 1972

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛИДЕРЪ НА
ДЕМОКРАТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ

Д-ръ Александър Гиргиновъ Полковникъ Атанасъ Паневъ
умрълъ въ лагера Българиа застрелянъ въ София
на 22 II 1954 на 3 III 1943

ОФИЦЕРЪ

ЛИДЕРЪ НА
СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ПАРТИЯ

Кръстьо Пастуховъ
одушенъ въ затвора Сливенъ
на 14 V 1949

ЛЕГИОНЕРЪ

Тодоръ Манафовъ
падналъ въ бой въ Евла
на 9 IX 1944

ЦАРСКИ СЪВЕТНИКЪ

Архитектъ Йорданъ Севовъ
слуша съмъртната си присъда
на 8 IX 1944

ОБЩЕСТВЕНИКЪ

Михаилъ Шипковъ
умрълъ въ затвора София
на 7 VII 1953

Българио, за тебе те умръха,
една бъти достойна зарадъ тъхъ,
и тъбъ за тебъ достойни, майко, бъха!
И твойто име само катъ мълвъха,
умираха безъ страхъ.

MARCH 1973

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛЕГИОНЕРЪ

Стефанъ Чолаковъ
падналъ въ бой въ Русе
на 9 IX 1944

ВЛАДИКА

Митрополитъ Борисъ
убитъ въ църквата въ Петричъ
на 11 VIII 1948

ПОЛИЦАЙ

Христо Добриновъ
убитъ въ София
на 9 IX 1944

РАТНИКЪ

Климентъ Далкалъчевъ
убитъ въ София
на 9 IX 1944

ЛИДЕРЪ НА
ЗЕМЕДѢЛСКАТА ПАРТИЯ

Димитъръ Гичевъ
починалъ следъ затворите си
на 15 VIII 1958

БРАННИКЪ

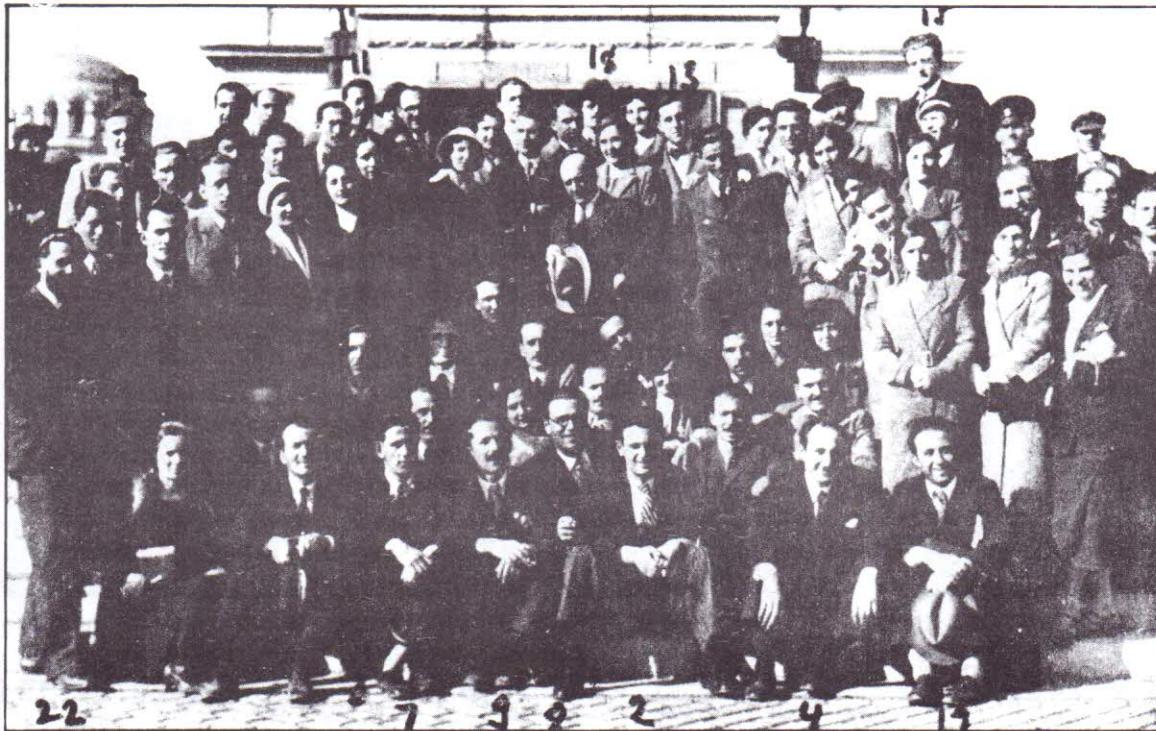

Стефанъ Клечковъ
убитъ въ Габрово
на 15 IX 1944

Българио, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твойто име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

JULY 1973

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

НАСТОЯТЕЛСТВОТО И СТРОИТЕЛНИЯ КОМИТЕТЪ НА СТУДЕНТСКОТО Д-ВО "ХРИСТО БОТЕВЪ"
ПРИ СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТЪ "СВ. КЛИМЕНТЪ ОХРИДСКИ"-1932 ГОД.

1. Василь Янковъ-политзатворникъ.
2. Иванъ Батембергски-убитъ.
3. Бончо Бончевъ-убитъ.
4. Сашо Падаревъ-убитъ.
5. Иванъ Апостоловъ-политзатворникъ.
6. Конст. Овчаровъ-политемигрантъ.
7. Николай Цанковъ-политзатворникъ.
8. Райко Ошановъ-политзатворникъ.
9. Сашо ...
10. Еленка Илиева
11. Любенъ Горановъ
12. Славчо Благоевъ
13. Любенъ Сокеровъ-политзатворникъ.

14. Христо Клечковъ-убитъ.
15. Мишо Табаковъ
16. Ангелъ Ганчевъ-политзатворникъ.
17. Генадиевъ.
18. Крумъ Изворски
19. Владо Христовъ-политзатворникъ.
20. Велизаръ Спасовъ-политемигрантъ.
21. Никола Минковъ-убитъ.
22. Христо Лулчевъ-убитъ.
23. Иванъ Дочевъ-политемигрантъ
24. Стефанъ Поповъ-политемигрантъ
25. Антонъ Нейковъ.
26. Никола Бошнаковъ

Тъзи български студенти и студентки бъха цвъта на интелигенцията ни по това време. Мнозина от тяхъ станаха после Народни Представители, политически лидери, адвокати, лъкари, професори и народни труженици. Следъ 9 Септемврий 1944 комунистите избиха мнозина от тяхъ, други хвърлиха по концлагери а трети бъха принудени да забъгнатъ въ чужбина въ изгнание.

/БОРБА моли своите читатели, ако някой може да разпознае още от лицата на снимката или знае за съдбата на други, да ни съобщи, за да ги имаме въ нашия архивъ/.

Българино, за тебе те умръха,
една бъти достойна зарядъ тъхъ,
и тъ за тебъ достойни, майко, бъха!
И твоето име само катъ мылъха,
умираха безъ страхъ.

MAY 1976

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Единъ отъ най-важнитѣ документи, споредъ схващанията на Западнитѣ политици и журналисти, измежду подписанитѣ въ Хелзинки, е декларацията осигуряваща основнитѣ граждански и човѣшкни права на индивида.

Зада се придържатъ на лице къмъ детанта, въ Съветския Съюзъ не съществуватъ политически затворници, защото всички такива се сѫдятъ по членъ 58 отъ Углавния Кодексъ, който потвърждава, че тѣ попадатъ подъ неговата юрисдикция.

Българските комунисти въ това отношение са по-откровени и по-реалисти отъ Московските си господари: тѣ не се стараятъ да обръщатъ политическите противници на режима въ угловници, а най-спокойно ги изпращатъ въ затворъ или концентрационенъ лагеръ или въ лудница.

Въпрѣки, че Българското правителство едно отъ първите ратифицира съответните документи по основните граждански и човѣшкни свободи, то се наредда на първо място по тѣхното фактическо отрицание.

Приложената карта доказва, какъ комунистите изпълняватъ това, което са подписали, и същевременно е обвинителенъ актъ срещу Запада. Впрочемъ, не може да бъде и друго, когато Външниятъ министъръ на Съединените Шати и неговиятъ помощникъ Зоненфелдъ се стараятъ да помогнатъ на Съветския Съюзъ да задържи своето владичество надъ сателитните режими въ Европа когато другъ помощникъ на Кисинджъръ окачествява Солженицинъ като фашистъ!

България е осъдена съ затвори и концентрационни лагери, презъ които минаватъ или пъкъ оставатъ хиляди и хиляди противници на днешния кървавъ режимъ.

Куциянъ, Росица, Българи и Тутраканъ са синонимъ на кървавъ тероръ и нечовѣшки страдания. Нѣма българско семейство, което мрази режима, а такива са грамадното болшинство, да не е дало жертва на червените звѣрове!

Затова:

НИКОГА НЕ ЩЕ ЗАБРАВИМЪ!

НИКОГА НЕ ЩЕ ПРОСТИМЪ!

SEPTEMBER 1976

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Сведения за избити отъ комунистите и изчезнали отъ с. Воденъ и с. Странджа, Елховско, следъ кървавата дата 9 Септемврий 1944 година.

1. Георги Вълковъ Янчевъ отъ Елхово, гимназистъ-легионеръ, изчезна презъ есента на 1944 година, по сведения убитъ отъ Стоилъ Ивановъ отъ с. Воденъ, Елховско.
2. Стоянъ Андоновъ Поповъ, отъ с. Воденъ, Елховско, арестуванъ, закаранъ въ Ямболъ, отъ тамъ пуснатъ за Елхово, по пътя настигнатъ, убитъ и погребанъ къмъ Ямболъ. Това стана презъ есента 1944 година.
3. Иванъ Яневъ Терзиевъ отъ с. Странджа, Елховско, младежъ, жененъ, пазачъ на пътя за Елхово. Презъ есента 1944 година убитъ отъ Стефо Г. Поповъ и Димитъръ Паловъ и двамата отъ с. Воденъ, Елховско.
4. Иванъ Б. Алексиевъ отъ с. Странджа, Елховско. Съблеченъ голъ и обезглавенъ, като трупа му хвърленъ до с. Малки Чаголъ въ мястността Бръстовецъ до Турската граница.
5. Братята Ямалиеви и Проданъ Хр. Карамазлиевъ отъ с. Странджа, Елховско пребити или убити и изкарани с джипове въ мястността Чардакъ Байръ и поставени въ Касъровата кошара, като запалили. Ноемврий 1948 година.
6. Христо Анастасовъ и неговите трима другари отъ с. Голъмо Шаково, Елховско, арестувани въ Елхово, бити и пребити, обезглавени въ Тунджалъка между с. Изгрѣвъ и Елхово, презъ Ноемврий 1948 година.
7. Павелъ Христовъ и съдружника му Стоянъ Будуровъ отъ Елхово, подмамени че ще ги преведатъ въ Турция презъ лѣтото 1947 година, безследно изчезнали и до днесъ.

Богъ да прости тѣзи мои съселяни!

Съобщава:
Коста Порязовъ
Гермесхаймъ, Германия.

Жестоко избити отъ комуниста-убиецъ Пело Пеловски, жители на с. Махлата, Плѣвенско, сега наречено на името на убиеца Пелово.

1. Борисъ попъ Исаковъ - братъ ми.
2. Манчо Христовъ
3. Маринъ Мариновъ
4. Кунка Маринова
5. Асенъ Наумовъ
6. Лазарь Наумовъ и още осемъ души, чиито имена не си спомнямъ.

Тѣ паднаха за Родъ и Родина!

Съобщава:
Д-ръ Аспарухъ попъ Исаковъ.
Плезантвилъ, Съединените Шати.

Мои съселяни, убити отъ комунистите-убийци: Василъ Кожеларски, Никола Георгиевъ Лидански и Петъръ Стойнишъ, отъ родното ми село Липенъ, Врачанско.

1. Първанъ Петровъ Кузовъ, убитъ на 9 Септемврий 1944 година въ Враца.
2. Първанъ Борисовъ Главчевъ, убитъ близо до Югославската граница презъ 1952
3. Борисъ Йордановъ Димовъ, убитъ въ лагера Бѣлене презъ 1957 година.

Това нека да се знае завѣки!

Съобщава:
Христо Т. Филиповъ APRIL 1977
Брюкселъ, Белгия.

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ТЕРОРА ВЪ БЪЛГАРИЯ ПРОДЪЛЖАВА ОТЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 И ДО СЕГА.

1. ГЕОРГИ МИЛЕВЪ, бившъ замѣстникъ Главенъ Редакторъ на вестникъ ПОГЛЕД. Поради несъгласие съ комунистическото ражководство по нѣкои въпроси билъ изпратенъ да се "лѣкува" въ Психиатричната болница въ София.
2. Инж. ГЕОРГИ ПАВЛОВЪ ПЕШЕВЪ отъ София. Поради несъгласие съ Партииного ражководство относно младитъ специалисти въ Водоканалпроектъ билъ пратенъ да се "лѣкува" също въ Психиатричната болница въ София.
3. ДЕНЧО СТЕФАНОВЪ ДЕНЧЕВЪ, журналистъ. Поради негови различия съ политиката на комунистите въ областта на литературата е билъ пратенъ на "Психиатрично лѣчение" въ болницата въ Плѣвенъ и му е било отнето правото на журналистъ.
4. ДИМИТРИНА ИЛИЕВА ГУРЕАНОВА, възрастна жена, поради критики на партията на комунистите, била пратена на "лѣчение" въ Психиатрията въ София.
5. МИХАЙЛЪ АНАИЕВЪ ДОКТОРОВЪ, родомъ 1922 въ София. Съдень по процеса на генералъ Аневъ, следъ излизането отъ затвора, безъ никаква присъда изпратенъ въ лагера на смъртъта Бѣлене, кѫдето условията за животъ са крайно тежки.
6. НИКОЛА КИРИЛОВЪ КИРИЛОВЪ, роденъ презъ 1930 въ София. Билъ въ затвора въ Стара Загора 10 години. Следъ излизането му билъ изпратенъ безъ присъда доживотно въ лагера Бѣлене.
7. ПРОДАНЪ ИСКАКОВЪ, роденъ 1920. Нѣколко пати осъжданъ и лежалъ въ разни затвори по политически причини. На квартални събрания открито се е изказвалъ противъ политиката на комунистите. Изпратенъ е безъ присъда въ Бѣлене.
8. АТАНАСЪ КЮЧУКОВЪ, роденъ 1940. Заедно съ баща му осъжданъ нѣколко пати за тѣхните антикомунистически убеждения. Отъ 1975 година безъ съдебенъ процесъ изпратенъ въ лагера на смъртъта Бѣлене.
9. ЦВѢТАНА ИЛИЕВА ПАДАРЕВА. Има синъ избѣгалъ на Западъ. Многократно е правила постапки да посети сина си, но винаги и се е отказвало. Заплашвана отъ милицията, че ще я пратятъ въ Психиатрията, ако настоява да замине на Западъ.
/Тѣзи сведения получихме отъ довѣрено лице по каналъ отъ България/

ИВАНЪ СТРЕТКОВЪ отъ с. Долна Вереница, Фердинандско, пуснатъ отъ затвора и на 100 метра отъ тамъ убитъ съ дѣрво на 14 Септемврий 1944 година.

Съобщава: Ценко Георгиевъ отъ с. Горна Лука, Фердинандско.

ПОПЪ КУЗМАНЪ отъ с. Липенъ, Фердинандско, следъ 9 Септемврий 1944 комунистите го подиграваха, като му окачиха табела на гърба съ надпись "продава се попско д--- на търгъ" и така га разкарваха по цѣлото село. Скоро следъ това нещастния свещеникъ заболя и почина. Оставилъ попадия и 5 неврѣстни деца.

Съобщава: Иванъ Филиповъ отъ Сантяго де Чили, Чили.

Мои другари-студенти, звѣрски избити въ "Дома на слѣпитѣ" въ София на 14 Септемврий 1944 година.

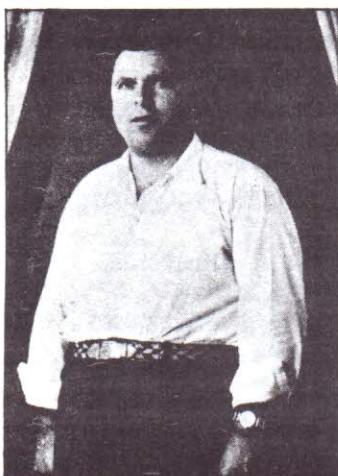
1. МИЛКО КОВАЧЕВЪ отъ Бѣла Слатина. Студентъ-юристъ.
2. ЕВГЕНИ СТОИЛОВЪ отъ Плѣвенъ. Студентъ-юристъ.
3. ГЕОРГИ ПАРЛАПАНОВЪ отъ Провадия. Студентъ-химикъ.
4. ЙОРДАНЪ ЙОРДАНОВЪ отъ София. Студентъ-юристъ.
5. ГЕОРГИ ПЕТКОВЪ отъ с. Бойково, Пловдивско. Студентъ-ветеринаръ.
6. СТЕФАНЪ М. ЗАХАРИЕВЪ отъ с. Рупци, Червенобрѣцко. Студентъ-юристъ.
7. МАНОЛЪ Т. ТОДОРОВЪ отъ Ломско. Студентъ-медикъ.
8. КЛИМЕНТЬ НОЖАРОВЪ отъ Македония. Студентъ-химикъ.
9. ИВАНЪ ПЕШЕВЪ отъ София. Студентъ-юристъ.

Съобщава: Тодоръ А. Илиевъ, бившъ студентъ-юристъ, Австралия.

СЛАВА НА ГЕРОИТЪ!

ВАНГЕЛЬ АГЛИКИНЬ

РАДКО ЩАНГАЛОВЪ

ВАНГЕЛЬ МИТОВЪ АГЛИКИНЬ. Легендаренъ войвода и знаменитъ войвода на съпротивата срещу комунистите въ България. Отначало участвувалъ въ бойната група на безсмъртния ПОЛКОВНИКЪ ИВАНЪ ГОЛОГАНОВЪ, по-късно образува своя чета и броди съ нея по Пирин и Рила, за да отмъщава за отнетата народна свобода.

РАДКО СОТИРОВЪ ЩАНГАЛОВЪ. Единъ отъ най-смелите Горяни, за когото комунистите съ пращали цѣли полкове милиция и войска за да го заловятъ или убиятъ. Но народа го пазеше, защото той бѣ тъхенъ защитникъ противъ комунистически звѣрства и неправди.

Тъзи двама народни герой, начело на свойте чети показваха чудеса отъ храбростъ:

На 18 Априлъ 1945 година въ мястността Предъла, Рилско, тѣ успѣватъ да разбиятъ цѣла рота отъ партизани-комунисти. Презъ месец Мартъ 1946 комунистите предприеха акция отъ голъмъ мащабъ за тъхното ликвидиране, но платиха съ 16 убити, а отъ Горянитъ - нито единъ! На 30 Априлъ 1947 година става друго голъмо сражение въ мястността Огражденъ, при което Горянитъ избиватъ нови 12 души милиционери. На 13 Августъ 1950 година Радко съ своите бойни другари разпръсва антикомунистически позиви въ Пиринския край.

При сражението на Огражденъ Горянитъ съ само трима: Радко, Вангелъ и Никола Георгиевъ. Но помощь имъ идватъ Иванъ Лачевъ и Стойль, но тѣ падатъ убити отъ засада при Али Ботушъ.

Презъ Мартъ 1951 година тѣ събаратъ моста на Струма, като същия месецъ ликвидирватъ двама гадове-милиционерски началници отъ Петричъ и още трима комунисти-ченгета. На 20 Априлъ 1951 година на Жарбанското поле при Струма пада голъмъ бой при който биватъ ликвидирани много гадове-комунисти, а отъ Горянитъ падналъ геройски Стоянъ Вампира.

Радко Сотировъ Щангаловъ - раненъ съ бомба не спира своята дѣйност. Временно се укрива при ятаци и отново хваща родния Пиринъ. съ своите Горяни. На 30 Августъ 1957 година легендарния войвода Вангелъ Агликинъ пада убитъ въ едно неравно сражение съ цѣла глутница комунисти въ мястността Лопата въ Бѣласица планина, за да живѣе въ спомените на всички българи. Войводата Вангелъ е водилъ въ своя кратъкъ, но славенъ животъ повече отъ 33 сражения и бѣше станалъ легендаренъ съ своята храбростъ!

Голъмъ споменъ оставилъ и народния войвода ИВАНЪ МЕНЧЕВЪ ВИТОША. който ликвидира на 12 Юлий 1947 година Началника на Пловдивската Милиция и други гадове-милиционери. Геройски загина за Родината ВАСИЛЬ ЮРУКОВЪ отъ Хасково, водачъ на Горянитъ, група Трявна, ГЕРАСИМЪ ГЕРАСИМОВЪ отъ Свети Врачъ, БОРИСЪ ПАСКАЛЕВЪ отъ с. Левуново, войвода на групата Калоферъ, също СТОЯНЪ ВАМПИРА отъ Петричъ, войвода на групата Златоградъ. Вечна слава на геройтъ - борци за свобода и правда!

Тъзи сведения даде народният войвода РАДКО СОТИРОВЪ ЩАНГАЛОВЪ, днесъ живъ и здравъ и на свобода. Безбройнитъ рани по тѣлото му сѫ доказателство за неговия изпълненъ дългъ къмъ Родината. Неговото име и на неговите другари-горяни ще остане вѣчно въ славната история на българския народъ противъ поробителитъ!

СЛАВА НА ГЕРОИТЪ!

ВАСИЛЬ ЯНЧЕВЪ

Роденъ презъ 1920 година въ Харманлий отъ възрожденска фамилия. Баща му бил търговецъ до 1945 година, когато комунистите го хвърлили въ Софийския затворъ, където починалъ.

Синът му Василъ, не можейки да търпи комунистическия тероръ, грабва пушката и хваша гората, за да бъде славенъ ГОРЯНИНЪ. Скоро той намира другари и се присъединява къмъ четата на войводата Борисъ Стойковъ, където съ действували и Горянитъ: Д.Б., Н.Б. сега живи и здрави въ Съединените Щати.

При едно сражение съ комунистически агенти и милиция Василъ Янчевъ пада пронизанъ отъ комунистически куршумъ, за да остане безсмъртенъ въ историята на Родината си.

Горянинъ Василъ Янчевъ загина, следвайки примъра на първите Легионери въ България, паднали отъ комунистически куршум - **незабравимите Тома и Тодоръ** отъ Харманли.

СПИРО ТОМОВЪ ПИЛЕВЪ

Роденъ на 14 Августъ 1922 година въ Петричъ, където завърши гимназиалното образование, а военна школа въ София. Следът това постъпва като Старши полицай въ тогавашната полиция.

Съ нахлуването на комунистите бива арестуванъ и обвиненъ като агентъ на В.М.Р.О. и осъденъ на 10 години затворъ, където престоялъ 2 години и съ амнистиран презъ 1949 година, освободенъ. Презъ същата година Спиро Пилевъ и други негови другари стават нелегални.

Същата година успяват да влезат въ връзка съ новооснованата организация **Български Национален Фронтъ** въ Германия и съ помошта на **незабравимите** борци за свобода: Полковникъ Иванъ Гологановъ, Капитанъ Ч., П.Р., Илия Чаушевъ, Василъ Янчевъ, Вангелъ Агликинъ, Ц.К., образуват първите чети на ГОРЯНИТИ.

Презъ Мартъ 1952 година четата на Спиро Пилевъ бива обградена отъ дружини отъ Гранични войски въ Пирина, където сражението траяло три дни. Отъ Горянитъ паднала само единъ и единъ бил леко раненъ, който сега е въバンкуверъ, Канада. Четата избива много гадове и се измъква въ Гърция.

ТОДОРЪ ЗЛАТКОВЪ

Полицейски Началникъ въ София, осъденъ отъ комунистите на смърть. Минава въ нелегалностъ, като се укрива при ятаци въ Кюстендилския край. Много пъти загражданъ отъ враговете, но винаги излизалъ победителъ надъ многобройните военни и милиционерски банди. На 22 Априлъ 1952 година минава границата за Югославия и по-късно за Италия.

Тодоръ Златковъ е бил СЕДЕМ ГОДИНИ, СЕДЕМ МЕСЕЦА И ДВАДЕСЕТЬ ДЕНА нелегаленъ въ България! Неговите дългогодишни геройства няматъ равни на себе си въ историита на нашето освободително движение./Вж. БОРБА № 22, 1959 год./.

СЛАВА НА ГЕРОИТЪ!

КАКЪ ЗАГИНА ГОРЯНИНА ВАСИЛЬ ЯНЧЕВЪ.

Бъше 2 Юлий 1953 година. Василь Янчевъ, Борисъ, Костадинъ и Стоянъ бродехме изъ роднитѣ Бълкани като Горяни. Василь бъше нашиятъ войвода - неустрашимъ и решителенъ. Случи се, че въ последнитѣ 34 дни времето бѣ много лошо, постоянно валеше дъждъ и ние бѣхме просто прогнили, затова решихме да преминемъ границата за Гърция.

Утрото ни свари до рѣката Доспатъ, която бѣ много придошла отъ постоянните дъждове и бѣше непреходима, затова трѣбващо да чакаме вечерта, та да минамъ по моста. Всички стискахме въ ръце шмайзеритѣ, азъ бѣхъ готовъ и съ бомбитѣ. Василь тръгна пръвъ по моста, но едва миналъ половината, той бѣ покосенъ отъ вражеска засада. Макаръ и раненъ, той зае позиция да се брани. Азъ хвърлихъ три бомби последователно и засадата замлъкна. Преминахме моста.

На другата страна на моста ни чакаше, обаче, друга засада. Ново кърваво сражение и тази комунистическа засада е унищожена. Василь бъше пръвъ въ боя, но раната му не спирно течеше. Стоянъ не бѣше вече съ насъ, изгубихме го въ боя, падна като герой.

Василь не можеше повече да върви. Азъ го превързахъ и го взех на гърба си. Ние пълзяхме нагоре къмъ върха - къмъ свободата. Но ние не бѣхме забравени отъ комунистите, гората се изпъльваше съ страненъ шумъ, чухаха се наблизо гърмежи. Къмъ 10 часа вечерта предъ насъ изкочи граничарско куче. Нова засада! Тримата милиционери, които се показаха предъ насъ, бѣха веднага покосени отъ огъня на нашите шмайзери. Видѣхме се принудени да хвърлимъ раниците.

Коста носѣше тритѣ шмайзера, а азъ носехъ Василь. Къмъ полунощ той загуби съзнание. Продължавахме да пълзимъ по байра. Къмъ 6 часа сутринта излъзохме на открито и мислехме, че вече сме спасени. Внезапно на около 200 метра задъ насъ се появиха 15 милиционери. Трѣбващо бѣрзо да се спасяваме. Василь бѣ възвърналъ съзнанието си, но смъртъта бѣ сложила отпечатъка си на лицето му. Последнитѣ му думи бѣха: "Оставете ме, спасявайте се вие! Азъ умирамъ за България!". Василь бѣ вече гълъналъ отровата и издъхна веднага въ ръцетъ ми. Положихъ го на земята и го прекръстихъ.

Мигъ следъ това стиснахъ шмайзера и посипахъ приближаващите се милиционери, които веднага се пръснаха и изчезнаха въ балкана. Скоро следъ това преминахме границата.

Василь Янчевъ е роденъ въ с. Варвара, Пазарджишко. Комунистите убиха баща му, майка му и братята му. Той гръбна оръжие и съ вѣрни другари се бори срещу враговете на Родината и падна като герой за нея. Вѣчна слава на Василь Янчевъ!

ПЕТКО АРГИРОВЪ отъ с. Горяни, Неврокопско. Горянинъ съ нечувана храбростъ. Влизалъ много пати въ България въ сражения съ комунистическите милиционери. Раненъ тежко въ едно сражение, бива плененъ, осъденъ и разстрелянъ презъ 1951 година въ София. Вѣчна слава на Горянина Петко Аргировъ!

СЛАВА НА ГЕРОИТЪ!

ЛЕФТЕРЬ БОЯДЖИЕВЪ - Учител по Българска Литература, Директоръ на Българската гимназия въ Силистра. Арестуванъ следъ 9 IX 1944, битъ и изтезаванъ въ затвора, освободенъ, за да умре нѣколко дни следъ това въ дома си.

ДИМИТЪР ЖЕЛЪЗАРОВЪ - Дългогодишънъ учител, арестуванъ следъ 9 IX 1944, убитъ по най-жестокъ начинъ въ затвора въ Силистра.

СВЕЩЕНИКЪ ХУБАНЧЕВЪ - отъ Шуменъ, убитъ въ затвора въ Силистра.

ИВАНЪ САПУНДЖИЕВЪ - Полицейски офицеръ, арестуванъ следъ 9 IX 1944, почива следъ нанесения му побой въ затвора въ Силистра.

Съ гърнитъ четири български патриоти бѣхъ въ сѫщата килия въ Силистренския затворъ, кѫдѣто видѣхъ ужаситъ на комунистическата инквизиция!

РАНКО ХАНДЖИЕВЪ - отъ Шуменъ, Началникъ на Полицията въ Силистра. Осъденъ на смърть и екзекутиранъ въ Силистра. Предъ комунистическия лъже-сѫдъ е ималъ достойното държание на Български офицеръ.

ЙОРДАНЪ КОВАЧЕВЪ - отъ Силистра. Полицейски офицеръ. Звѣрски измъчванъ и убитъ.

ИВАНЪ МОРФОВЪ - Звѣрски убитъ отъ комунистическа банда.

ТОДОРЪ БОЗЕВЪ - Търговецъ въ Силистра. Звѣрски убитъ отъ гадове-комунисти.

ЕМИЛЬ ГРАДИНАРОВЪ - Ученикъ легионеръ. Застрелянъ отъ комуниститъ.

СТАНЧО ИВАНОВЪ - Търговецъ стъкларъ, легионеръ. Убитъ отъ комуниститъ.

ГЕОРГИ ЯЗАДЖИЕВЪ - Учител въ Българската Гимназия. Убитъ отъ Комуниститъ.

ИВАНЪ РИЗАНОВЪ - Капитанъ отъ Запаса. Застрелянъ отъ комуниститъ.

Съобщава: Д-ръ Коста Тодоровъ
Женева, Швейцария

СТЕФАНЪ БАТОЛОВЪ - Капитанъ отъ Артилерията, Войвода на група Горяни действуващи въ района на Чепино. Следъ сражение съ многобройни комунисти и милиционери въ покрайнините на града, той лично избива 4 и ранява 7 отъ гадоветъ, но пада пронизанъ отъ вражески куршумъ, за да остане безсмъртенъ въ историята.

ИВАНЪ БУЗОВЪ - Поручикъ отъ Запаса. Войвода на група Горяни, сражавали се съ комуниститъ при с. Бѣлица, с. Куленъ-Асеновградско. При кърваво сражение, при което били ликвидирани голѣмъ брои комунисти, цѣлата група се придвижва къмъ врѣхъ Баба. Комуниститъ изпращатъ цѣлъ полкъ войска, безброй милиционери, които заграждатъ Горяните. Раненъ Войводата Бузовъ се бие безстрашно, но отъ минохвѣргачния огънь на противника, всички Горяни падатъ на полето на честъта, заедно съ Войводата.

СТОЯНЪ ПЕТРОВЪ СТОЯНОВЪ-ГОРСКИЯ - Роденъ въ с. Мъглишъ Сръдецко презъ 1918 год. служи въ Старо-Загорския Артилерийски полкъ и достига до чинъ Старши-подофицеръ. Следъ това служи 16 години като Горски пазител въ Средѣцка околия. Презъ време на войната, когато Македония бѣ освободена отъ Българските войски, той бѣ мобилизиранъ въ Прилепъ и Скопие.

Следъ 9 Септемврий 1944 комунистическата власт го преследва като патриотъ и антакомунистъ и го праща въ концентрационни лагери за нѣколко години: Жеравна, Карнобатъ и Бѣлене. Активно участва въ Асеновградската Легионерска конспирация и тази на "Царь Крумъ". На 16 IX 1949 успѣва да мине нелегално границата за Турция, където се присъединява къмъ Българските групи отъ Горяни, които влизаха въ България и съ оръжие въ ръка продължаваха борбата за свобода. Участвувалъ е въ редица сражения съ комунистически хайки, като при едно сражение презъ пролѣтъта на 1953 година геройски пада въ полето на честъта, за да остане вѣченъ въ историята.

Съобщава: Миро Герговъ
Съратникъ на Горския

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЖЕСТОКОСТИТЕ НА КОМУНИСТИТЕ ВЪ ГРАДЪ ТЪРГОВИШЕ.

Презъ есента на 1944 година т.н. "Народенъ съдъ", както въ много други градове, така и въ Търговище изби по чисто Съветски методъ и команда надъ 100 най-видни български граждани. При тъзи ликвидационни процеси е била изключена дори и най-елементарната юридическа процедура. Начина, по който са били избити тъзи жертви е билъ набърже скалъпенъ отъ мъстната комунистическа власт. Мнозина отъ обвинените не са били оставени да дочакатъ и т.н. "Народенъ съдъ" и са били избити най-вулгарно веднага следъ 9 Септемврий 1944 година. Тъзи изстапления, придружени отъ голѣми публични церемонии, стигащи до хистерия, са имали безъ съмнение единствената цель да сплашатъ населението и да пресекатъ опититъ и за най-малката съпротива срещу оккупаторитѣ. Екзекуциите са били извършени въ най-късно време, за да се избѣгнатъ дори и следи на отрезняване отъ страстите, наречени тогава "Революционна яростъ".

На 14 Септемврий 1944 година обречените жертви, натоварени на камиони, са били откарани въ мъстността "Чеиритѣ". За да бѫде прицелътъ точенъ и сигуренъ въ срѣднощния мракъ, на гърдите на всѣки единъ отъ жертвите е било прикачено малко запалено фенерче. Съ концентриранъ огньъ отъ нѣколко картечици, жертвите били покосени едва ли не за една минута време. Това, обаче, изглежда не задоволило палачите, та тѣ продължили старателно съ ножове да разкъсватъ труповете, почти до рѣзъмване. За да отстранятъ поне отчасти образувалите се локви кръвъ, тѣ са направили дѣлбоки дупки въ земята, за да попие кръвта побързо. Въпрѣки това, близките на жертвите намѣрили по-късно не само локвите отъ кръвъ, но също и части отъ уши, носове и пръсти, а по следитъ отъ течашата отъ камионите кръвъ открили масовия гробъ, кѫдето били заровени.

Между тъзи стотина души, загинаха представители на интелигенцията на града и водачите на патриотичното гражданство: Полковникъ Иванъ Бончевъ - Командиръ на мъстния гарнизонъ, Панайотъ Куцаровъ - Водачъ на Националния Легионъ въ града, Марко Солановъ - Околийски Управител, Трифонъ Приховъ - Водачъ на Учениците-Легионери, Д-ръ Стефанъ Стойчевъ - Градски лѣкаръ, Иванъ Дриновъ - Учителъ, Симеонъ Стойчевъ - Полицейски Началникъ, Иванъ Радевъ - Търговецъ, Георги Поповъ - Чиновникъ, Отецъ Христо - старъ Свещеникъ и пр.

По една или друга случайност, двама отъ жертвите не са били смъртно ранени отъ куршумите и са успѣли да се оттеглятъ отъ мъстото на екзекуцията подъ прикритието на тъмнината. Единиятъ отъ тѣхъ, Тодоръ Ефремовъ - адвокатъ, тежко раненъ, е успѣлъ да се добере до съседната изоставена воденици, съ цель да се скрие въ кладенеца, обаче падналъ въ водата и се удавилъ. Много по-късно следъ това, хора открили трупа му въ кладенеца, казали на милицията, която извадила трупа му и го заровила неизвестно кѫде.

Вториятъ отъ тѣхъ, офицеръ отъ Артилерийския полкъ, останалъ напълно незасегнатъ, успѣлъ да избѣга въ едно съседно село, следъ това въ София, като следъ една година се прехвърлилъ презъ граница. За неговото спасение не са предполагали дори и неговите палачи, бидейки сигурни, че никой не би могълъ да се измѣкне отъ тази касапница, затова и не са го търсили. Данните за тъзи нечувани жестокости на комунистите, имаме именно отъ този доблестенъ български офицеръ, който, по понятни причини, премълчава името си.

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЕДИНЪ МЪЛЪКЪ СПИСЪКЪ ОТЪ ИЗБИТИ БЪЛГАРИ ОТЪ РАЗНИ ПРОФЕСИИ.

Пантелей А.Божановъ, с.Стрѣма, Пловдивско	убитъ на	6	X	1944.	<u>Кметъ.</u>
Герго К.Тодоровъ, с.Винище, Фердинандско	"	23	IX	1944.	<u>Зем.стопанинъ.</u>
Никола Хр.Янакиевъ, София, бул.Царь Освоб.28	"	28	IX	1944.	<u>Архитектъ.</u>
Цено Хр.Лаловски, с.Павликени, Горно-Орѣховско	"	2	II	1945.	<u>Пикъоръ.</u>
Д-ръ Георги Т.Марковъ, Плѣвенъ, ул.Родопи 45	"	9	IX	1944.	<u>Адвокатъ.</u>
Стоянъ Еожански, Радомиръ.	"	26	IV	1945.	<u>Расилентъ.</u>
Д-ръ Ангелъ Митревъ, с.Гулянци, Никополско.	"	8	X	1944.	<u>Вет.лѣкаръ.</u>
Владимиръ И.Ивановъ, София, ул.Оборище 36.	"	5	X	1944.	<u>Инженеръ.</u>
Димитъръ М.Цачевъ, с.Телишъ, Луковитско.	"	23	II	1945.	<u>Полицай.</u>
Кирилъ Далкалъчевъ, Пирдопъ.	"	24	II	1945.	<u>Окол.Управит.</u>
Кирилъ П.Божуринъ, Перникъ.	"	22	IX	1944.	<u>Пожарникъ.</u>
Рангелъ Т.Васевъ, с.Забелъ, Трѣнско.	"	19	IX	1944.	<u>Шофьоръ.</u>
Методий Чакъровъ, Разлогъ.	"	5	X	1944.	<u>Бръснаръ.</u>
Здравко Здравковъ, Харманлий.	"	4	II	1945.	<u>Застр.агентъ.</u>
Райко Александровъ, София, ул.Св.Климентъ 2	"	18	XI	1944.	<u>Журналистъ.</u>
Александъръ Огненски, Дупница.	"	13	IX	1944.	<u>Тютюнотърговец.</u>
Иванъ Мазниковъ, София, ул.Пиротъ 67.	"	19	IX	1944.	<u>Футболистъ.</u>
Иванъ Д.Саевъ, с.Бѣлица, Разложко.	"	24	II	1945.	<u>Бакалинъ.</u>
Захари Г.Поповъ, Добричъ.	"	3	VI	1945.	<u>Кръчмаръ.</u>
Проф.Александъръ Станишевъ, София, Ев.Георг.65.	"	2	II	1945.	<u>Хирургъ.</u>
Дочо Р.Христовъ, София, ул.Охридъ 22.	"	2	II	1945.	<u>Министъръ.</u>
Велизаръ Х.Багаровъ, София, бул.Патр.Евтимий 23.	"	6	IV	1945.	<u>Фабрикантъ.</u>
Игнатъ П.Хайдутовъ, Плѣвенъ.	"	14	II	1945.	<u>Шивачъ.</u>
Георги Шишковъ, с.Княжево, Софииско.	"	5	IV	1945.	<u>Пенсионеръ.</u>
Гаврайлъ С.Ленковъ, Фердинандъ.	"	2	II	1945.	<u>Нар.Представит.</u>
Тотю И.Марковъ, Елхово.	"	2	VI	1945.	<u>Книжаръ.</u>
Лазаръ А.Тошковъ, Добричъ.	"	7	II	1945.	<u>Агрономъ.</u>
Методи А.Николовъ, Перникъ.	"	9	IX	1944.	<u>Миненъ техникъ.</u>
Руси Т.Желѣзчевъ, с.Недѣлско, Ямболско.	"	3	IV	1945.	<u>Секр.Бирникъ.</u>
Къню Вичевъ, с.Жеравна, Котленско, 17 годишенъ.	"	26	II	1945.	<u>Ученикъ.</u>
Д-ръ Петъръ Бѣрдаровъ, София, ул.Ивайло 19.	"	9	IX	1944.	<u>Лѣкаръ.</u>
Димитъръ Ичковъ, Варна.	"	22	IV	1945.	<u>Домакинъ.</u>
Нико И.Просеничковъ, Руше.	"	30	II	1945.	<u>Дир.гимназия.</u>
Дантесъ Д.Дюгмеджиевъ, с.Горни Чифликъ, Варн.	"	21	IV	1945.	<u>Учителъ.</u>
Иванъ Д.Ивановъ, с.Мировци, Новопазарско.	"	22	V	1945.	<u>Кантонеръ.</u>
Тодоръ Г.Атанасовъ, с.Арковна, Провадийско.	"	2	IV	1945.	<u>Зидаръ.</u>
Иванъ Кирпиковъ, с.Любимецъ, Харманлийско.	"	9	IX	1944.	<u>Студентъ.</u>
Стоянъ Андоновъ, Ямболъ.	"	9	IX	1944.	<u>Работникъ.</u>
Йорданъ Касаповъ, Симеоновградъ.	"	11	VI	1945.	<u>Аптекарь.</u>
Коста Фурнаджиевъ, с.Любимецъ, Харманлийско.	"	9	IX	1944.	<u>Фурнаджия.</u>
Борисъ Коларовъ, Харманлий.	"	2	XI	1944.	<u>Горски стражар.</u>
Живко Пауновъ, с.Александрово, Бѣлоградчишко.	"	2	II	1945.	<u>Хотелиеръ.</u>
Иванъ Д.Стоиловъ, Пирдопъ.	"	9	IX	1944.	<u>Кожухарь.</u>
Мирчо К.Касабовъ, с.Горна Баня, Софииско.	"	9	IX	1944.	<u>Обущарь.</u>
Георги Ст.Стойновъ, Видинъ, ул.Хр.Ботевъ 12.	"	12	IX	1944.	<u>Рибаръ.</u>
Стойно Бокачевъ, с.Мечка, Панагюрско.	"	14	IX	1944.	<u>Ковачъ.</u>

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЗА ПОНЯТИЕТО "ФАШИСТЪ".

Ето какво написа въ своите спомени отъ страданията си по комунистическиятъ затвори въ България, нашиятъ съмишленникъ НИКОЛА ШАЙКОВЪ отъ Торонто, Канада:

Характеренъ е случая съ бай Димитъръ Тарняновъ отъ с. Гърменъ, Неврокопско, когато ни съдиха. Следъ като съда разбра, че нъма нищо съществено, по което този поченъ старецъ да бъде подведенъ и тръбва да бъде освободенъ, единъ отъ съдии тъ Кръстю Андоновъ съ IV класно образование, очаквайки отрицателенъ отговоръ, запита: "Ти, бай Димитре, фашистъ ли си?". Бай Димитъръ, гледайки съдията право въ очите, отговори: "Да! Щомъ като всички що съдите съ фашисти, и азъ съмъ фашистъ. Всички подсъдими, които азъ познавамъ, съ все добри и прави хора. Азъ на никого не съмъ изялъ, никого не съмъ укралъ, помагалъ съмъ на много хора, цѣлъ животъ съмъ се трудилъ и работилъ".

Въ публиката настъпи оживление, а съдииятъ сключиха вежди, следъ този провокаторски отговоръ и следъ като си пошушнаха нъщо, другъ отъ тъхъ-Иванъ Гулевъ отъ същото село, членъ съдия, го запита: "Ти, бай Димитре, какво разбиращъ подъ думата фашистъ?". Бай Димитъръ ясно и спокойно отговори: "По-рано азъ не съмъ чувалъ тази дума. Преди да дойдете вие, никой на никого не викаше фашистъ. Отъ както дойдохте вие разбрахъ, че азъ и много други хора, сме били фашисти. Така ни наричаха тия, които се казваха, че съ комунисти и ни се заканваха и ни биеха и ни псуваха на фашистка майка. Вие дългите хората на фашисти и комунисти и азъ, като не съмъ комунистъ, какво ще съмъ - фашистъ. Така ми казвате вие, така казвамъ и азъ. И още нъщо да ви кажа - фашисти съ тия, които съ добри стопани, които не пиянствуватъ, не крадатъ, не псуватъ, не пребивватъ хората за нищо, не закачатъ чуждите жени, а работятъ отъ тъмно до тъмно и на сиромаси помагатъ, а комунисти съ тия, дето не имъ се работи, които вардятъ кого да украдатъ, които чакатъ да ограбятъ имотните, та да иматъ и тъ, а тъ нъматъ, понеже никога не съ работили. Тъ пиянствуватъ, псуватъ, биятъ и се заканватъ и викатъ "смърть на фашистите". Това разбирамъ азъ, това разбираете и вие.

Бай Димитъръ самъ си подписа присъдата, съ това що каза. Обвинителя Атанасъ Стайковъ се изправи, пиянъ както винаги, и зарева съ пъна на устата: "Смърть на това куче!". Зарева и залата: "Смърть, смърть!".

Бай Димитъръ и още осемъ души "фашисти" бъха осъдени на смърть. Въ последствие се установи, че били избити съ кирки и изгорени въ гарници на подначалника на Милицията Никола Б. Луловъ отъ село Дълчево, Неврокопско, който по това време бъше злия демонъ на Неврокопъ и околните.

Понятието "Фашистъ" произлиза отъ латинската дума "Фасциа", което значи скопъ отъ пръчки, съ който инструментъ съ били снабдени пазачи, които вървяли предъ висши Римски сановници. Въ преносна смисълъ значи: сборъ, единение. Презъ 1922 въ Италия бъ основана едно политическо движение, което взе за символъ "Фасцията" и се нарече "Фашистко движение".

Въ България това име се присвои отъ комунистите, съ което тъ означаватъ всъки, който не е съ тъхните идеи. Тъ лепнаха този епитетъ дори и на Президента на Америка, на Английската Кралица и на Папата. За халостъ, въ емиграция, дори и полуинтелигентни хора, започнаха да употребяватъ това понятие, дори и въ свойте писания. Това означава, че тъ следватъ комунистически насоки и номенклатури.

ЖЕРТВИ на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

СТРУМИШКАТА ПЕТОРКА

Преди 32 години, на 13 Август 1951 година, бъха избити от Сърбо-комунистическа милиция по най-жестокъ начинъ петима студенти от Струмица, само защото не се отказаха от Българското си име и народност и милъхеха да видят Родината си Македония свободна.

Още през 1944 година Титовата УДБА разстреляла публично 20 младежи, които отказват да се бият на фронта. През 1946 година се устроиват множество ученически процеси против членовете на ВМРО. Много от учениците забъгват зад граница, но още повече биват арестувани и избивани. Едни от водачите на младежите патриоти, всички от Струмица са:

МАРКО ХР. ПЕЦЕВЪ, 23, завършва Струмишката Реална Гимназия и следва въ Скопие въ Педагогическата академия. Осъжданъ на строгъ затворъ, като членъ на ВМРО.

ГЕОРГИ Т. ЯРЖМОВЪ, 22, Следва 2 години геология въ Бълградския университетъ. Още като малолѣтенъ осъжданъ на тежка каторга.

БОРИСЛАВЪ Д-РЪ ЕЛЛЕВЪ, 22, Студентъ по физика в Загребския университетъ.

ГЕОРГИ Т. КОСТУРАНОВЪ, 22, Следва 2 години Икономика въ Загребския университетъ
СТЕФАНЪ К. ТОПЧЕВЪ, 19, първа година студентъ въ Загребския университетъ.

Подмамени от предатели, че ще ги прекаратъ на свобода през Гръцката граница, те попадатъ въ скроена клепка от Удбаши, които, следъ нечовѣшки мъчения жестоко ги избиватъ. Случайно, единъ турчинъ свидетелствува за тѣхната кончина: "...отрѣзват ушите на Яржмовъ, промушватъ на 7 места Еллевъ, чупятъ прѣстите на Топчевъ и грѣбнака на Костурановъ, вадятъ очите на Пецевъ". Натоварватъ тѣлата имъ въ сандъци предварително подгответи, и ги закарватъ въ Струмица. Народътъ се научава за мъчениците и цѣлия градъ се стича да ги посрѣщне. Накарватъ стария д-ръ Еллевъ да направи аутопсия на избитите, между които е и неговия синъ.

На погребението се стичатъ надъ 10,000 души от Струмица, всички плачатъ, плаче цѣла Македония за своите свидни синове.

AUGUST 1983

ЧЕТИРИДЕСЕТЬ ГОДИНИ БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Преди четиридесет години, на 9 Септемврий 1944, Съветската Червена Армия навлязе въ България, окупира страната и отъ Москва бъ назначено, противъ волята на българския народъ, Комунистическо правителство въ София.

Съ заграбването на властта, комунистите потъпкаха всички човъшки и гражданска свободи и права; За да задържатъ на всяка цена режима, установиха кървавъ тероръ въ страната; предприеха масови избивания и екзекуции за ликвидиране на опозицията; отнѣха частната собственост и заграбиха частната инициатива; преобърнаха работниците въ безправенъ номеръ отъ държавната производствена машина; направиха селяните отъ господари и собственици на земи – слуги въ държавните колхози; премахнаха съществуваща свободата на убеждения и политическо организиране; поставиха църквата подъ възрана; прокламираха режимъ, въ който правосъдието бъше бича на червената милиция.

Повече отъ сто хиляди достойни български граждани бъха избити и други стотици хиляди бъха пратени въ затворитъ и новооткритите концлагери, отъ които много не се върнаха.

България бъ сполетяна отъ невиждано и нечувано нещастие – комунистите завзѣха властта и установиха червенъ тероръ въ страната.

Нищо до сега не се е подобрило и нѣма никакви изгледи комунистите да се промѣнятъ. Свобода и Демокрация съ несъвместими съ тѣхната идеология.

Промѣна на режима, възвръщане на свободата и демокрацията, може да се постигне само ако се извоюва съ жертви и безкомпромисна борба.

Българскиятъ народъ отрече комунизма още отъ първия ден – 9 Септемврий 1944, и още отъ този ден започна борбата за свобода, която продължава нестихващо и до денъ днешень и ще продължава до крайната победа – сриването на комунистическия режимъ, прогонване комунизма отъ страната и възстановяване на свободата и демокрацията въ България.

Хиляди и хиляди достойни синове на Родината паднаха въ борбата за свобода, но това не спрѣ и нѣма да спре развой на борбата. Тя ще продължи до крайната победа !

Имената на героите, които дадоха живота си въ борбата противъ комунизъма ще бъдатъ записани съ златни букви въ историята на България и тѣ никога нѣма да се забравятъ. Българската емиграция издигна въ Ниагара Фалът грандиозенъ паметникъ въ честь на тия герои борци и единъ денъ въ България ще бѫде издигнатъ втори величественъ паметникъ, за онѣзи, които дадоха живота си въ борбата за освобождението на България отъ комунизъма.

Въ многовѣковната история на човѣчеството нѣма нито единъ примѣръ, когато една тирания да се е задържала дълго и да не е катастрофирала. Нѣма въ историята на човѣчеството случай, когато установено рабство да не е било премахнато и борба за свобода да не се еувѣнчала съ победа. Краятъ на комунизъма не е далечъ и денътъ, въ който България отново ще бѫде свободна прозира вече на хоризонта.

Да живѣе свещената борба за освобождение отъ комунистическото робство !

Да бѫде вѣчна паметъта и славата на героите, които дадоха живота си въ тази борба за свобода !

Да живѣе утрешна свободна България !

Б.Н.Ф.

Публикуваната на лицевата страница на списанието снимка на Президента РОНАЛДЪ РЕГАНЪ, съ саморѣчния му подпись, бъше получена отъ Д-ръ Паприковъ само нѣколко дни преди той да почине – Мартъ 1984 година.

ЖЕРТВИ на комунистическия тероръ

Митрополитъ Борисъ Неврокопски, убитъ отъ комунистите на 11 Август 1948 год. предъ прага на църквата въ Петричъ.

Свещеникъ Иванъ А. Ивановъ, разстрелянъ отъ комунистите въ Ловечъ на 9.9.1944 год. заедно съ 6 души легионери. Една последна молба е ималъ къмъ палачите-комунисти: да го убиятъ последенъ, та да може да опъе по християнски тълата на своите другари по съдба. Така легионерът загинал като християни, а той като свътелецъ !

Свещеникъ Евстатий Виташки, разстрелянъ отъ комунистите заедно съ сина му на 9.9.1944 год. въ село Бояна, Софийско.

Архимандритъ Ириней, протосингелъ на Софийската Митрополия-изчезналъ безследно на 9. Септемврий 1944 година.

Архимандритъ Паладий, протосингелъ на Видинската Митрополия-звърски убитъ на 9. Септемврий 1944 година.

Архимандритъ Наумъ, учитель въ Софийската духовна семинария-изчезналъ безследно на 9. Септемврий 1944 година.

Общо 544 достойни български свещеници, 6 игумени и 147 монаси и монахини станаха жертва на червения комунистически тероръ.

† † †

Това сѫ истинският чеда на майката - църква, а не Максимовци и Иоаникий, които предателски славословяят "нова социалистическа България" и празнуват "победата на 9-ти Септемврий". Тъ и тъхния Синодъ се наредиха на страната на народните убийци, на страната на комунистите - най върлитъ врагове на Църквата и християнската цивилизация. Тъ сѫ отречени вече отъ стотиците истиински свещенослужители на поробената Майка - Църква. Тъ заслужаватъ и нашето презрение, а имената имъ ще бѫдатъ наредъ съ това на попъ Кръсто въ българската история.

Къмъ тъзи български свещеници, нами-

ращи се въ свободния свѣтъ, които иматъ възможността да изразятъ свободно своята воля, отправяме нашия повикъ:

Отречете диктатурата, подтисничество то и червеното робство !

Не ставайте слуги на брънчилския империализъм, а се наредете на страната на измъчния български народъ.

Бѫдете достойни последователи на Митрополитъ Борисъ Неврокопски и стотиците избити духовни водачи.

Въ противенъ случай историята ще ви отреди заслуженото. Богъ забавя, ала не забравя !

ЖЕРТВИ на комунистическия тероръ

Богданъ
Величковъ

Бойчо
Балтовъ

Никога не ще забравимъ!

На 3 октомври 1947 година станаха жертва на престъпления комунистически режим във България

Богданъ Величковъ, 22 год. от София
Бойчо Балтовъ, 20 год. от Стрелча
Мицо Бояджиевъ, 21 год. от София
Пъйчо Щерьовъ, 21 год. от София
Стоянъ Бижевъ, 32 год. от Габрово
Трифонъ Христовъ, 22 год. от село
Горни Дъбникъ, Плевенско
и още трима български младежи съ неустановена самоличност.

Тъ всички бъха млади, пълни съ надежди, жадувачи за свободен живот. Тъ не можаха да търпят хомота, нахлузен от умразното комунистическо правителство, не продадоха съвестта си на окапиторите и тъхните български агенти.

Никога не ще простишъ!

Тъ обичаха своята Родина повече от всичко. Подтикнати от най-светли идеали, тъ решиха да напуснат мило и драго, и да потърсят свободата.

За жалост, агенти на престъпната власт осуетиха тъхните планове. Въ разцъвъта на живота им тъ бъха арестувани и най жестоко избити. Тъхните предатели и убийци може-би все още се крият изъ тъмнината бюра на милицията, но ще дойде деня, въ който тъ ще отговарят за своите престъпления.

Въчна слава на геройте и въечно проклятие за тъхните убийци!

За да прикрият своето престъпление, по типично комунистически начинъ въ Софииската преса бъ обявено следното напълно измислено съобщение:

УНИЩОЖЕНА ВЪОРЪЖЕНА ГРУПА ПРИ ОПИТ ДА ПРЕМИНЕ ГРАНИЦАТА

СЪОБЩЕНИЕ НА ЩАБА НА ГРАНИЧНИТЕ ВОЙСКИ

Щабът на граничните войски съобщава:

При опит за преминаване на границата бяла упражнени от граничните войски на 3 г. м. към 23.45 ч. една въоръжена група, състояща се от 5 души, при опит да премине граничната линия, е патъкната на гранична засада близо до граничната линия, южно от град Малко Търново.

На командата от граничните войски да се предадат, бегълците са открили огън. В резултат на завързаната се престрелка групата е била обкръжена и унищожена.

Самоличността на трима от тях до този момент не е установена, а останалите двама са: Стоян Стефанов Бижев на 32 години от гр. Габрово и

Трифон Петров Христов, на 22 г. от с. Горни Дъбник, Плевенско.

Два часа по късно, в същия район и по същия начин, е била унищожена и втора група, състояща се от 4 души, движещи се към граничната линия, с намерение да преминат на турска територия.

От направената проверка се установило, че убитите се казват: Мицо Михайлов Бояджиев, чиновник от гр. София, Бойчо Велев Балтов от с. Стрелча, Папагюрско, Пейчо Любенов Апостолов и Богдан Константинов Величков, последните двама от гр. София. След направения оглед в присъствието на прокурора при обл. съд, е съставен протокол.

ЖЕРТВИ на комунистическия тероръ

† Капитанъ-летецъ
Руси Русевъ

Завършил Военното училище съ 55-и випускъ, произведен въ чинъ Подпоручикъ на 3 октомври 1936 г. Служил като инструкторъ въ Въздушната школа - Казантькъ.

† Майоръ-летецъ
Николай Башнаковъ

Роденъ на 3 април 1911 година. Завършил Военното училище съ 52-и випускъ презъ 1937 г. Постъпил въ авиацията, завършил изтребителна школа, участвал въ войната като командиръ на изтребителъ орлякъ и награденъ съ орденъ за храбростъ.

Тримата летци бъха уволнени по време на масовитъ "чистки" презъ 1946 год. Разстреляни на 16 август 1948 година при опитъ да минат границата за Турция. Обещалъ имъ да ги преведе презъ границата единъ фелдфебель, познатъ на кап. Русевъ, но ги издалъ. Били заловени и безъ съдъ, разстреляни на границата.

... Вий братски се прегърнахте, легнахте,
и лека нащ навъки си казахте,
до втората тръба ! ...

Въчна имъ паметъ !

† Подпоручикъ-летецъ
Йорданъ Йордановъ

Постъпил въ Военното училище съ 59-и випускъ. Произведен въ чинъ Подпоручикъ на 16 Юни 1941 г. Служил въ летище Ямболъ.

*Никога не ще забравимъ!
Никога не ще простиамъ!*

ОCTOBER 1986

ЖЕРТВИ на комунистическия ТЕРОРЪ

Българският народъ обвинява!

Въ отговоръ на апела на "Борба" за събиране имената на наши сънародници, убити отъ комунистите, въ редакцията се получиха и продължаватъ да се получаватъ сто-тици и стотици имена на жертвите на комунизма. Тъхната памет не ще бъде забравена!

ето нѣкои имена отъ получените списъци:

Асенъ Салунджиевъ, 34 год. търговецъ убитъ Септ. 1944 предъ ющата му въ Харманли отъ Руси Коларовъ.

Докторъ Геновъ, 48 год. убитъ Септ. 1944 въ милицията - Харманли отъ Стойко Гочевъ.

Димо Севовъ, 46 год., полицай, убитъ Окт. 1944 край село Преславецъ, Харманлийско отъ Радой Щеревъ

Деко Дековъ, 19 год., школникъ, изчезналъ Септ. 1944 въ Стара Загора.

В. Паспалеевъ, 40-45 год. морски офицеръ и писателъ, отвлечень и изчезналъ въ 1949 година.

Мара Прогонска, 26 год., телефонистка въ мина Перникъ, убита чрезъ наливане кипяща вода въ вътрешността ѝ.

Инж. Дацо Димитровъ, директоръ на мина "Марица", убитъ чрезъ кастрiranе съ кабель и бой до свличане на кожата му.

Юрданъ Братевъ, 40 год. стопански производителъ, убитъ 1946 година въ милицията - гр. Свишовъ.

Христо Джокинъ, Георги Начевъ Джокинъ, Борисъ Гъневъ Тоневъ, Спасъ Марчиновъ, Иванъ Косовски - разстреляни на 9 септември 1944 год. въ родното имъ село Сепарева баня. Последният жестоко изтезаванъ отъ партизанката Донка Димитревска.

Димчо Ив. Соколовъ, 60 год. адвокатъ - убитъ въ милицията.

Цвѣтанъ Макшутовъ, 63 г. пенсионеръ, взетъ отъ дома му въ с. Галиче, Врачанско на 28 Септ. 1944 год. и изчезналъ.

Стефанъ Недковъ, 36 год., търговецъ, взетъ отъ дома му въ Русе презъ окт. 1944 година и изчезналъ.

Иванъ Синаровъ, 55 год. полковникъ, загиналъ 1948 год. въ лагера на смъртта Бълене.

Тодоръ Костовъ, 40 год., работникъ, убитъ отъ червените палачи края на септ. 1944 год. въ милицията, гр. Тополовградъ.

Илия Бож. Здравковъ, 21 г. школникъ, убитъ 1944 год. въ Дедеагачъ отъ "политкомисарите".

Архим. Ириней п. Константиновъ, 38 г. окованъ, залътъ съ бензинъ и живо изгоренъ надъ погребить - София.

Никога не ще забравимъ!
Никога не ще простиамъ!

ЖЕРТВИ на комунистическия тероръ

Българският народъ обвинява!

Навършиха се 43 години отъ злокобната дата - 9 септември 1944 - която доказва неизброими бедствия и злини на българския народъ.

Престъпна комунистическа ръжка на изчадия отне живота на десетки и десетки хиляди наши братя. Никога не ще бъдатъ забравени имената на "съдиите" - убийци отъ "народния" съдъ като Богданъ Щулевъ, Стефанъ Мановъ, Давидъ Гечевъ, вешишата Роза Тодорова, Гурбовъ, Гавриловъ, Армяновъ!

Ние не изпадаме въ "революционна яростъ" за кръвъ и убийства, но правоождиято ще дойде и ще възтържествува!

Поклонъ предъ нашите жертви и вечно проклятие за тъхните убийци!

Въ редакцията на "Борба" непрестанно се получаватъ писма съ имена на убитите и тъхните убийци, една малка част отъ които предаваме тукъ:

- Иванъ В. Зеленогоровъ, 36 г., мъжень следъ 9 септ. 44 въ присъствието на родната му майка, прикованъ съ гвоздей къмъ вратата на подземния затворъ. По-късно бива прикованъ на една дъска и още живъ сантиметър по сантиметър вкарванъ въ горяща пещь.

- Боянъ Войниковъ, 40 год., аптекарь отъ Ломъ, изчезналъ безследно 1944 година.

- Драгия Драгиевъ и Митко Димитровъ, 21 годишни, офицери, убити при опитъ да преминатъ границата.

- Инж. Владимиръ Ивановъ, 52 г., убитъ на 5 срещу 6 октомври 44 г. въ София.

- Димитър Чавдаровъ, 57 год., отъ село Гълъбникъ, Радомирско, магазинеръ на кооперацията. Взетъ отъ дома му презъ нощта на 13 септ. 44 г., откаранъ до летището въ с. Върба и тамъ убитъ съ ножъ. Още не издъхналъ, хвърленъ въ близкия кладенецъ върху труповете на други преди това убити.

- Лефтеръ Лефтеровъ, 50 год., инженеръ, изчезналъ 1944 г.

- Коста Брадковъ, 32 год., земедълски стопанинъ отъ Бойница, Кулско, убитъ 1945 въ Кула.

- Георги Занковъ, 52 год., полковникъ убитъ въ 1945 г. въ Ловечъ.

- Петко Чобановъ, 33 год., убитъ 1979 въ затвора Стара Загора следъ неуспешен опитъ за бунтъ.

Очевидецъ, сега емигрантъ въ Бразилия съобщава:

Убийците на полковникъ Моневъ, командиръ на 9-ти Пех. Полкъ и полковникъ Туманановъ, командиръ на 10-ти Пех. Полкъ съ: Миро Таховъ, Иванъ Дицевъ и Василь Таховъ отъ село Врабча, Трънско.

Никога не ще забравимъ!

Никога не ще простирамъ!

ЖЕРТВИ на комунистическия ТЕРОРЪ

Безбройни сължители на комунизма. На 9ти септемврий 1944 г. бъде създадена една специална система за масово и систематично избиране на български граждани. Милиционерският апарат бъде сформиран по следния начинъ:

Щабъ на народната милиция, който тръбаше да арестува тъзи, които след това бъха съдени отъ Народния съдъ, със седалище хотелъ Славянска беседа: Председателъ Тодоръ Живковъ, членове: д-ръ Владимир Боневъ, Георги Боневъ и Станко Тодоровъ.

Четвърти милиц.участъкъ въ който бъха арестувани граждани безъ формално обвинение, както и тъзи набелязани за ликвидиране. Началникъ: Желъзко Колевъ, следъ това ръководителъ на личенъ съставъ и задгранични кадри при ЦК на БКП. Неговъ замѣстникъ: Хр.Георгиевъ, по-късно посланикъ отъ външното министерство.

Отдѣла на т.н. Р.О.-2 – зловещата къща на жгъла на ул.Оборище и бул. Евлоги Георгиевъ, презъ която преминаха и където бъха убити хиляди военнослужащи и офицери отъ военното училище. Началникъ: полк. Здравко Георгиевъ, бившъ участникъ въ испанската гражданска война. Неговъ замѣстникъ: Нисимъ Аврамовъ, мажъ на известната Катя Аврамова.

Всички горепоменати носятъ отговорност за избиването на невинни български граждани предъ Бога, народа ни и съвестта си. Тъ не бива да бѫдатъ забравени и тръбва да се помнятъ отъ всички на които е мила истината и правдата, въпреки изминалите години. Страданията на останалите живи близки, сълзите и пролятата невинна кръвъ отъ снагата на България нѣма да се забравятъ и ще се помнятъ вѣчно. Тъ ще бѫдатъ завещани на поколенията, понеже това което стана у насъ и извѣршено отъ българи нѣма равно на себе си въ нашата история.

ИЗЪ СПИСЪЦИТЕ НА УБИТИТЕ НА И СЛЕДЪ 9ТИ СЕПТЕМВРИЙ 1944 Г.:

Йонко Л.Иоловъ, род.1909 година, генералъ-щабенъ офицеръ, изчезналъ безследно на 9ти септемврий 1944 г.,

Георги Ст.Георгиевъ, род.1901 г., търговецъ, убитъ на гробишата въ Търново заедно съ други родолюбци,

Христофоръ Серафимовъ, 55 годишенъ, генералъ, укривалъ се въ манастира "Седемътъ престола", заловенъ и убитъ по най-жестокъ начинъ,

Любчо Джамбазовъ, 17 годишенъ, роденъ въ Лъджене, изчезналъ безследно на 9ти септемврий 1944 година,

Генералъ Каровъ, воененъ прокуроръ, роденъ въ Каменица, осъденъ на смърть отъ Народния съдъ и екзекутиранъ,

Кирилъ Станишевъ, оклийски полицейски началникъ на Радомиръ, укривъ се до 1964 година, когато бива заловенъ и убитъ отъ Станка И.Богданова и Никола Поповъ отъ с. Пещигово, Пазарджишко,

Генералъ Никола Христовъ, дивиз.командиръ, Варна. Убитъ въ момента, когато тръбвало да говори на митингъ въ присъствието на парт.секретаръ Здравко Бомбовъ. Убийцата е партизанка, низка на ръсть, членка на градския комитетъ на БКП, името й засега е неизвестно,

Кирилъ Планинички, нар.представител отъ гр.Радомиръ, софийски адвокатъ, членъ на Националната партия, любимецъ на цѣлата Радомирска околия. Изведенъ съ още 40 души герои извѣнъ Радомиръ и зверски убитъ.

Никога не ще забравимъ!

Никога не ще простиамъ!

БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ ОБВИНИВА!

БОРБАТА ПРОДЪЛЖАВА!

ВЪЗМЕЗДИЕТО Е БЛИЗКО!

Задкулисната конспиративна ядка, която отъ 9 септемврий 1944 година насамъ ръководи съдбинитъ на страната ни и действува системно и неотслабващо за подтискането на изстрадалия ни народъ:

Желъзко Колевъ – бившъ началникъ на 4ти милиционерски участъкъ, презъ който минаха -- и не се завърнаха -- хиляди невинни български граждани -- работници, селяни и интелектуалци -- обявени за "безследно изчезнали". Следъ 1950 година -- цѣли 35 години -- завеждащъ отдѣлъ "Личенъ съставъ и задгранични кадри" къмъ Ц.К. на партията.

Христо Георгиевъ – неговъ замѣстникъ въ милиционерския участъкъ, издавалъ заповедитъ за задържане на набелязанитъ и изпрашането имъ на смърть. По-късно и до днесъ несмѣняемъ посланикъ въ министерството на външнитъ работи.

Мирчо Хр. Спасовъ – началникъ отдѣлъ при Дирекцията на народната милиция, завеждащъ концентрационните лагери въ страната. Изпратенъ да завърши разузнавателна висша школа въ Владивостокъ /СССР/ и завърналъ се, заема неотмѣнно повече отъ 36 години поста първи замѣстникъ министъръ на вътрешнитъ работи и Държавна сигурностъ. Накрая отстраненъ заради подкупи и корупция неодобрени отъ Тодоръ Живковъ.

Григоръ Шоповъ – терористъ, дългогодишенъ замѣстникъ министъръ на вътрешнитъ работи.

Здравко Георгиевъ – бившъ началникъ отдѣлъ на РО /Разузнавателенъ отдѣлъ/ къмъ министерството на от branата. Нѣколко години служи като замѣстникъ министъръ на вътрешното министерство, отдѣлъ "задгранични паспорти", накрая председателъ на "Съюза на бойците противъ фашизма".

Христо Добревъ – участникъ въ избирането на невинни български граждани по и следъ 9ти септемврий 1944 година. Следъ това преминалъ на военна служба. Сега е замѣстникъ министъръ на от branата.

Петъръ Костовъ – неговъ братовчедъ, участникъ въ акциите по 9ти септемврий 1944 година и масовите убийства следъ това. Бившъ членъ на френската комунистическа партия. Забѣгналъ презъ 1961 съ семейството си въ Парижъ, Франция.

Стоянъ Константиновъ – служилъ въ апарата на Държавна сигурностъ, следъ това изпратенъ на работа въ външното министерство като съветникъ въ посолствата въ Парижъ и Виена. Напослѣдъкъ служилъ като български посланикъ въ Турция. Несмѣняемъ посланикъ и завеждащъ отдѣлъ при външното министерство.

Георги Настевъ – бившъ партизански командиръ, участвувалъ активно следъ 9ти септемврий 1944 година въ чистките въ милицията и избирането на много български граждани. Изпратенъ съ партайна стипендия да завърши медицина въ Франция. Завърналъ се, поставя началото на РНИИ – Републикански научно-изследователски психоневрологиченъ институтъ въ София, чиито административенъ директоръ става и провежда съ помощта на лекари-специалисти, още презъ 1955 година -- преди Съветския съюзъ -- опити върху затворници по методите на съветския ученъ Ив.П.Павловъ, чрезъ прилагане на т.н. инсулинови удари и електрошокове. Бившъ министъръ на народното здраве и завеждащъ неврологиченъ отдѣлъ при ИСУЛ.

НАРОДА ЗНАЕ И ПОМНИ! ИЗПРАЩАЙТЕ СВѢДЕНИЯ ЗА ПРЕСТЪПНИЦИТЕ ДО НАСЪ!

Никога не ще забравимъ!

Списъкъ на убити, безследно изчезнали, умрълите въ Държавна сигурност, затвори и лагери БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТИ СЛЕДЪ 9.9.1944 г.

/продължение отъ минали броеве/

Поручикъ Боянъ Григоровъ, 32 год., офицеръ, убитъ на 9.2.1945 г. въ Бургасъ понеже заклелъ войниците си да не предаватъ оръжието си на съветските оккупатори. Осъденъ отъ "народния" съдъ.

Капитанъ Диневъ, 32 год., офицеръ, убитъ презъ октомврий 1944 г. въ с.Стръма, Пловдивско отъ слезлиятъ отъ Средна Гора шумкари. Убитъ отъ бой, съ прерязани сухожилия на краката го връзватъ на два коня и влачатъ трупа му на около 20 км. за да го хвърлятъ въ Марица.

Подпоручикъ Радко Радевъ, 24 год., фелдфебель-школници Кирилъ Драндийски, Илия Здравковъ, 22 год. и Петъръ Турдоглу на 8.9.1944 г. бъгатъ въ Турция презъ България като виждатъ, че болневиките нахлуватъ въ България и никой не повежда войската на бой. Върнати отъ турците на гарнизона въ Деде Агачъ, новосформирания "войнишки комитетъ" безъ съдъ и присъда ги извежда извънъ града, където съ разстреляни заедно съ единъ полковникъ съ неизвестно име. Оставятъ ги незаровени въ една яма, съ краката нагоре като знаци. Фелдфебель Петъръ Братоевъ, осъденъ на смърть отъ "народния" съдъ въ Пловдивъ понеже е участвувалъ въ преследване на шумкари.

Фелдфебель Илия Цоневъ, пребитъ отъ бой въ Пещера го качватъ по риза въ единъ откритъ камионъ и съ вързани ръце съ тель, по средъ зима за допълнителни разпити въ Пловдивъ. На края на пътищата за Гара Кричимъ, гара Въча и Пещера-Пловдивъ, той скача отъ камиона въ отчаянъ опитъ да се спаси, но бива покосенъ отъ шмайзеритъ на придръжаващите го милиционери.

Петъръ Сивиновъ, отъ село Поповица, Пловдивско, народенъ представител, осъденъ на смърть отъ "народния" съдъ и екзекутиранъ на 2.2.1945 г.

Стоименъ Лазовъ, бившъ водачъ на пловдивския легионъ, безследно изчезналъ по 9.9.1944 г.

Милчо Милушевъ, полицай отъ Пловдивъ, убитъ отъ "народния" съдъ и заровенъ съ още много други жертви въ яма, която сами съ си изкопали, безъ знакъ че тамъ почиватъ хора!

Кочо Байкушевъ, 45 год., началникъ на полицията въ Дупница, убитъ въ 1944 г.

Ангелъ Байкушевъ, 50 год., акцизенъ приставъ, убитъ въ Белене.

Тошко Божковъ, 24 год., пилотъ отъ Трънъ, убитъ на 9.9.1944.

Стоянъ Гоговъ, 25 год., чиновникъ въ полицията въ Трънъ, убитъ въ 1944 г.

Попъ Страшимиръ, 36 год., свещеникъ въ село Лъва река, Трънско, убитъ въ есенята на 1944 г.

Кирилъ Брашнаровъ, 50 год., търговецъ отъ Трънъ, убитъ въ 1944 г.

Александъръ Поповъ, 52 год., книжаръ отъ Трънъ, убитъ презъ октомврий 1944 г.

Стефанъ Драгуловъ, 54 год., началникъ на полицията въ Трънъ, убитъ 9.9.1944

Марковъ, 54 год., кметъ на Трънъ, убитъ по 9.9.1944.

Иванъ, 20 год., ученикъ отъ Трънъ, убитъ отъ комунистите септемврий 1944 г.

Славчо Рангеловъ, 20 год., ученикъ отъ Трънъ, убитъ на 16 септемврий 1944 г.

Стефанъ, 36 год., ветеринаренъ докторъ отъ Трънъ, убитъ 9.9.1944 г.

Попъ Бъла, 54 год., старшия отъ Трънъ, убитъ на 9ти септемврий 1944 г.

Манчо Тошкинъ, 40 год., чиновникъ въ Трънъ, убитъ на 9.9.1944 г.

Гога Точининъ, горски пазачъ отъ Трънъ, убитъ на 9.9.1944 г.

Стоянка, 23 год., учителка отъ с.Костурици, Трънско, убита на 9.9.1944 г.

Никога не ще простиамъ!

Сведенията въ настоящата брошура съ събирани отъ българи емигранти. По-долу даваме копие отъ единъ оригиналъ апель съ сведения за жертви на комунистъма.

А П Е Л Ъ

къмъ всички българи

Братя ! Отъ 9 Септември 1944 и последвалия периодъ до днес въ Родината бъха избити или безследно изчезнали по затвори и лагери десетки и десетки хиляди българи, имената и участъта на много отъ които ще бѫдатъ забравени, ако ние не направимъ нъшъ за тъхъ.

Нашъ дългъ е да регистрираме имената имъ за историята, да зачетемъ паметта и покажемъ предъ свѣта истинското лице на кървавия комунистически режимъ.

Въ паметъ на убититъ, Б.Н.Ф. изготвя списъкъ на всички жертви паднали подъ ударъ на оккупатора и тъхнитъ лакайски правителства въ България. Имената на жертвите ще бѫдатъ отпечатани въ "Бѣла книга" като единъ неопровергаемъ документъ и разпратенъ на всички ржководни срѣди въ Свободния Свѣтъ.

Моля напишете по долу имената на известнитъ на Васъ убити българи отъ комуниститетъ

Списъкъ на убититъ, безследно изчезнали, умръли въ Държавна Сигурностъ или по концентрационнитъ лагери и затвори български патриоти следъ 9 Септември 1944 година.

Попълнете само даннитъ, които знаете.

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ	ВЪЗРАСТ	ЗАНЯТИЕ	Кога, какъ и юдже е загиналъ ?
1. Иванъ Велковъ Зеленогорокъ	35г.	полит. полицай	1944г. Следъ неописуеми изтезания живъ изгорялъ пещера на МВР
2. Мара Троянска	26г.	Телефонистка	убита презъ нападане въ кипъца въта въ полови мини Тернък въ Оризари!!!
3. Полковникъ Манъкъ	25 п.полкъ	Командиръ на	Убитъ чрезъ замразяване: бледна юдъ, голъ затворенъ бъ може безъ прогръзъ.
4. И.Ж.Данъ Димитровъ	Филматоръ на "Македония"	на	Убитъ при Каспиратъ съ Кафени и бен. до съмъ на кожата му
5. Подполковникъ Атанасъ Кръстевъ	Убитъ при освобождане, каспиратъ и како живъ трупъ	и	"Борба", Р.О.В.О. 46250 СИЧАГО, ИЛ. 60646. Благодаръ за този информација!!!

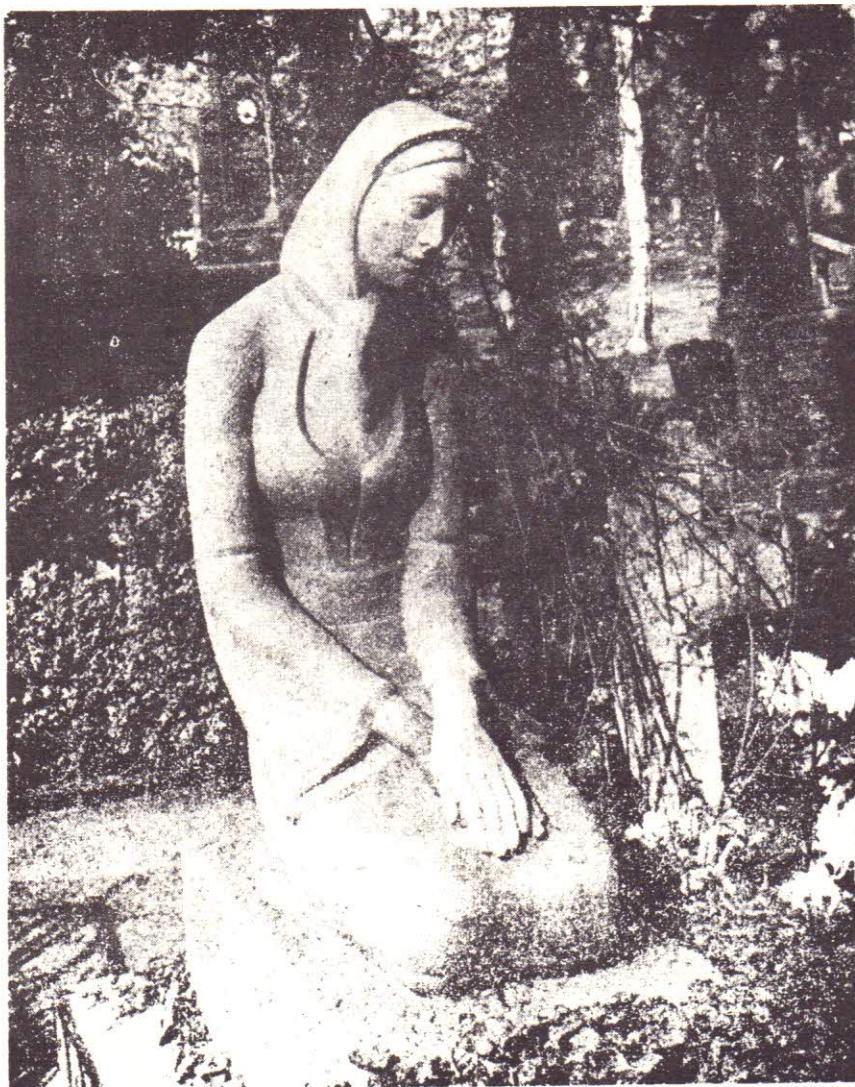
Моля изпратете колкото е възможно по-скоро този списъкъ до "Борба", Р.О.В.О. 46250
СИЧАГО, ИЛ. 60646. Благодаръ за този информација!!!

Поради разбираеми причини, ако не желаете да поставите имено си, бѫдете уверени,
че Ние не по-малко оценяваме Вашия трудъ и разбираме Вашите причини.

Къмъ се въвътвърдихъ съмъ и
горюто!

Богъ да благослови труда Ви !

Съдъ.

September 9, 1944

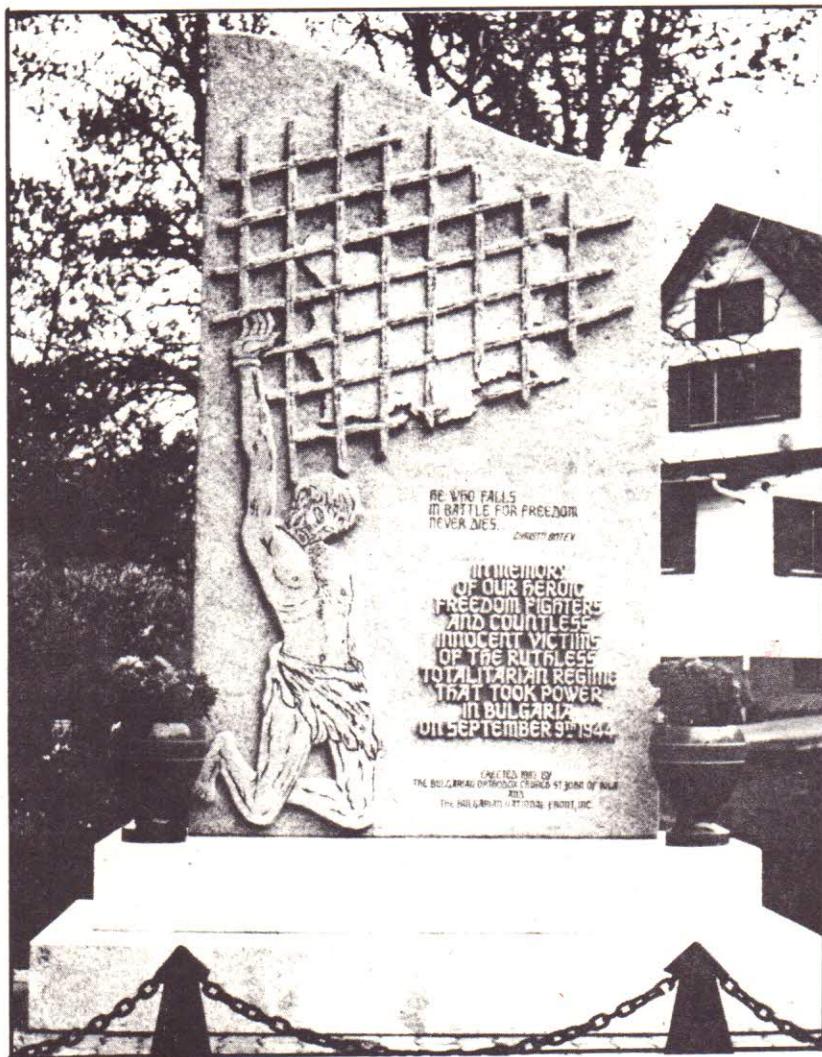
Георги /Гого/ Ицовъ Трайковъ, търговецъ и общественникъ отъ Бълово, по произходъ отъ Македония. Като младежъ билъ четникъ съ Тодоръ Александровъ и Иванъ Михайловъ. Непосрѣдствено следъ Эти септ. 1944 бива арестуванъ и освободенъ. Следъ нѣколко дена повторно арестуванъ, измъчванъ и жестоко убитъ. Споредъ слухове, трупътъ му билъ изгоренъ заедно съ този на кметана Сараньово въ полето до село Семчиново. Обявенъ за "безследно изчезналъ" съ актъ №11 отъ 7 окт. 1944 год. Неговата вина бѣ само тази, че обичаше България.

Димитъръ Христовъ Мицковъ /Пинди/, отъ Бълово, осъденъ на смърть и обесенъ въ затвора Пазарджикъ 1945 год. за антикомунистическа дейностъ. Никола Божуришъ - военнослужащъ, взима участие въ битката при Страницъ, за което е награденъ съ орденъ за храбростъ. Следъ завръщането му отъ фронта бива арестуванъ и разстрелянъ въ Пазарджикъ като "Народенъ врагъ" заради антикомунистическия му убеждения.

Иванъ Ибушовъ отъ Бълово, полицай, разстрелянъ 1944 год.

Да бѫде вѣчна пометъта на нашите свидни жертви, дали живота си за милота ни отечество България!

Съобщава И.Х.

Паметникът за избитите от комунистите
наши брата в България

ST. JOHN OF RILA BULGARIAN ORTHODOX CHURCH
NIAGARA FALLS, ONTARIO